

М. В. Шевченко, доктор філософії з права
Університет митної справи та фінансів
Кафедра публічного та приватного права
вул. Володимира Вернадського, 2/4, Дніпро, 49000, Україна
e-mail: mykhailo.v.shevchenko@outlook.com
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-6708-016X>

ДЕЛЕГУВАННЯ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ПРИВАТНИМ ОСОБАМ: ТЕОРЕТИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ТА ПРАКТИЧНИЙ ДОСВІД

Загальні передумови залучення приватних осіб до виконання функцій держави та місцевого самоврядування, які свідчать про їх потенціал позитивно вплинути на якість виконання цих функцій, включають, насамперед: 1) спеціальні знання, навички та досвід діяльності приватних осіб у відповідній сфері суспільних відносин; 2) більша швидкість процесів прийняття рішень та їх гнучкість; 3) можливість розвантажити адміністративні органи. Можливість делегування владних повноважень приватній особі передбачається або виключається на національному рівні кожною державою. Зарубіжним правовим системам відомі випадки виконання владних управлінських функцій приватними особами, які включають: погашення податкового боргу платників податків приватними колекторськими агентствами, адміністрування установами виконання покарань, установлення максимальних норм праці та мінімальних розмірів оплати праці галузевим об'єднанням підприємств тощо. Законодавство України також закріплює можливість делегування владних повноважень приватним особам, серед яких, органи самоорганізації населення, класифікаційні товариства у сфері торговельного мореплавства, а також організації професійного самоврядування та саморегулюванні організації (оцінювачів, учасників ринків капіталу, у сфері архітектурної діяльності тощо).

Ключові слова: владні повноваження, делегування повноважень, делегування повноважень приватним особам, зарубіжний досвід виконання владних повноважень приватними особами, приватні особи за делегованими повноваженнями за законодавством України.

Постановка проблеми. Саморегулювання господарської та професійної діяльності, а також інші механізми, які ґрунтуються на співробітництві між приватним сектором економіки й інститутами громадянського суспільства та публічними інституціями у площині виконання їх владних управлінських функцій, стають все більш поширеними як перспективна частина системи публічного адміністрування зі значним потенціалом щодо позитивного впливу на якість виконання цих функцій. Цей потенціал широко визнається науковою спільнотою, але її міркування щодо позитивних результатів, яких можна досягти за допомогою участі приватних осіб в управлінні публічними справами, потребують додаткового осмислення та систематизації, які мають бути підкріплені практичним досвідом делегування владних повноважень приватним особам в Україні та окремих зарубіжних державах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науці адміністративного права не склалось цілісне бачення передумов формування та шляхів реалізації меха-

нізму покладення владних управлінських функцій на приватних осіб. Одночасно з цим, у напрацюваннях українських та зарубіжних вчених, присвячених приватизації владних управлінських функцій, висвітлюються ті чи інші джерела потенціалу приватних осіб підвищувати ефективність публічного адміністрування. У цьому зв'язку заслуговують на згадку наукові праці О. І. Бедного [1], В. В. Кочина [2], П. Ларкіна [3], О. А. Мілієнко та Р. Штобера [4]. Водночас, стан наукового опрацювання питань делегування владних повноважень приватним особам залишається далеким від всебічного та достатньою мірою ґрунтового. Серед іншого, більш глибокими мають бути наукові знання про практику законодавчого регулювання та частину доктрини делегованих повноважень, які стосуються випадків та підстав залучення фізичних та юридичних осіб приватного права до виконання владних управлінських функцій.

Обґрунтованість результатів дослідження цих аспектів забезпечується використанням оптимального для цього комплексу методів наукового пізнання, який включає формально-юридичний метод (для абстрактного аналізу законодавчих актів), порівняльно-правовий метод (для порівняння підходів різних держав до вирішення питання допустимості та засад делегування владних повноважень приватним особам), методів абстрагування, аналізу та синтезу тощо.

Метою дослідження є окреслення теоретичних передумов та практичного досвіду делегування владних повноважень приватним особам.

Виклад основного матеріалу. Розпочинаючи дослідження, насамперед, звернемо увагу на те, що у науковій літературі відзначається, що обсяг владних повноважень, у тому числі адміністративних послуг, для виконання яких уряд тепер покладається на приватних осіб (у першу чергу, на приватний сектор економіки), зріс та охоплює види діяльності, які наближаються до ядра того, що розцінювалось як діяльність із зони відповідальності держави у демократичному суспільстві [1].

Політична доцільність та економічна обґрунтованість приватизації владних управлінських функцій пов'язується із ускладненням взаємодій у суспільстві та результатами науково-технічного процесу, які у сукупності викликають необхідність якомога більш повного та ефективного використання можливостей та ресурсів фізичних та юридичних осіб приватного права для впорядкування суспільних відносин, до яких вони є дотичними.

Так, зокрема П. Ларкін указав на те, що переконливим виправданням для делегування владних повноважень є дедалі складніші сучасні науково-технічні виклики, що постають перед сучасною Америкою [3, с. 56]. Як зауважив Р. Штобер, делегування прагне децентралізувати публічне адміністрування, позбавити органи публічної влади від надмірних функцій, використовувати приватну ініціативу та менеджерські навички, щоб забезпечити найбільш ефективне використання фінансових ресурсів, технічної та іншої експертизи [5, с. 27]. Більше того, приватизація владних управлінських функцій може бути вигідним кроком для публічних інституцій через недостатність бюджетних коштів для ефективного виконання їх регуляторних та контрольно-наглядових повноважень. Залучення приватних осіб до виконання цих повноважень сприятиме також зворотному зв'язку із відповідними учасниками ринку [6, с. 627]. Також, приватизація владних управлінських функцій дозволяє уникнути громіздких бюрократичних

процесів при їх виконанні державними органами та органами місцевого самоврядування, надаючи публічному адмініструванню гнучкості та інноваційності [7, с. 1420].

На доповнення до того, тенденцію до все більш широкого залучення приватного сектору економіки й інститутів громадянського суспільства до формування та/або реалізації публічної політики підкріплює усвідомлення науковою спільнотою та урядовими експертами потенціалу та можливості належного втілення у життя цього явища. Певною мірою передумовами для цього усвідомлення стали, серед іншого, утвердження людиноцентризму публічного адміністрування, розширення меж диспозитивності адміністративного права та розвитку концепції побудови системи публічного адміністрування на партнерських засадах із приватними учасниками адміністративно-правових відносин. Так, у контексті трансформацій концептуального рівня В. В. Кочин звернув увагу на те, що поступова відмова від державного регулювання (скоріше навіть управління) економічних процесів надає можливості інституційного або ініціативного регулювання економічних процесів, що мають публічно-правовий прояв (наприклад, діяльність саморегульвних організацій). Таким чином, громадянське суспільство взаємодії з державою у «розподілі сфер» правового регулювання, внаслідок чого відбувається приватизація суспільних відносин [2]. Значну цінність мають можливості наблизитись до інноваційного та ефективного публічного адміністрування за допомогою режиму делегованих повноважень. З належним нормативним дизайном ці режими могли б стало приносити відчутну користь без критичних проявів їх дисфункцій [8, с. 5].

Розмірковуючи ж над значенням та подальшими перспективами розвитку співробітництва між адміністративними органами та приватним сектором економіки й інститутами громадянського суспільства при управлінні публічними справами О. А. Мілієнко наводить слушні у цьому контексті міркування Й. Пудельки, який підкреслив, що реалізація принципів верховенства права та принципів соціальної держави є неможливою без забезпечення впровадження принципу кооперації (партнерства), як пріоритетного принципу взаємодії суспільства в цілому та споживачів адміністративних послуг, зокрема з одного боку, та держави в цілому, і суб'єктів владних повноважень (адміністративних органів), зокрема з іншого боку. Вчений переконливо стверджує про те, що реалізація принципу адміністративної кооперації, що розуміється як співпраця адміністративного органу із приватною особою, що є ознакою належного публічного управління (good administration) [4, с. 98]. Так само, В. П. Тимошук пропонує як певну альтернативу децентралізації повноважень з надання адміністративних послуг або паралельний напрямок покращення їх якості розглядати і «приватизацію послуг» та/або впровадження конкуренції [1, с. 27].

У цьому контексті заслуговує на згадку запропонована І. Бартлем та П. Васом нова регуляторна парадигма, яка передбачає форму регуляторної «субсидіарності», завдяки якій досягнення регуляторних результатів може бути делеговано вниз регульованим організаціям та органам саморегулювання, водночас таке делегування має компенсуватися шляхом посилення державного контролю за регулюванням, яке засноване на системах підзвітності та прозорості [9, с. 17].

Консенсус щодо значного потенціалу приватних осіб підвищувати якість публічного адміністрування став передумовою для утвердження у законодавстві

України та багатьох зарубіжних держав можливості делегування владних повноважень суб'єктам господарювання приватного сектору економіки й інститутам громадянського суспільства. Одночасно з тим, деякі держави дотримуються позиції щодо недопустимості передання владних повноважень приватним особам, незалежно від можливості урівноваження притаманних їм ризиків гарантіями належного забезпечення виконання владних повноважень приватними особами.

Наприклад, Верховний Суд Ізраїлю послідовно дотримується позиції щодо неконституційності делегування повноважень, які охоплюються ядром функцій держави, приватній особі незалежно від якості правового регулювання питань організації та діяльності виконання нею відповідних повноважень та її спроможності забезпечити публічне адміністрування у тій чи іншій сфері суспільних відносин на належному рівні якості [10, с. 185].

На противагу до держав, основи правопорядку яких не допускають делегування повноважень приватним особам, аналіз практики Верховного Суду США показує, що американській правовій системі відомі численні випадки виконання владних управлінських функцій приватними особами, які включають погашення податкового боргу платників податків приватними колекторськими агентствами [11], адміністрування установами виконання покарань, установлення максимальних норм праці та мінімальних розмірів оплати праці галузевим об'єднанням підприємств та працівників вугільної промисловості із сукупною часткою у розмірі 2/3 обсягу національного видобування вугілля, організацію та проведення виборів, управління приватними населеними пунктами, установлення архітектурно-будівельних правил квартальними органами самоорганізації населення, визначення правил утримання домашніх тварин, надання дозволу релігійною організацією на розміщення місць продажу алкогольних напоїв поблизу релігійних споруд [12, с. 15].

Делегування владних повноважень приватним особам є поширеною практикою й у Канаді. Наприклад, за змістом ч. 2 ст. 32 та ч. 1 ст. 43 Закону Канади про права людини спеціально уповноважена комісія може доручити третій стороні з технічними або спеціалізованими знаннями сприяти у проведенні розслідування фактів порушення прав людини та виконанні інших повноважень комісії з фінансуванням винагороди та витрат, понесених третьою особою, за рахунок бюджетних коштів [13]. Випадок залучення приватних осіб для розслідування прояву дискримінації за ознакою статі досліджувався у справі «Канадська профспілка державних службовців (авіаційний підрозділ) проти «Ейр Канада». У цій справі третя приватна особа дійшла висновку про відсутність ознак дискримінації, який не був поставлений під сумнів через підготовку на основі делегованих повноважень [14].

Свобода делегування владних повноважень приватним особам є вужчою у державах континентального права та їх об'єднаннях, у тому числі на рівні Європейського Союзу. У справі «Мероні проти Вищого керівного органу Європейського об'єднання вугілля та сталі» Суд Європейського Союзу оцінював правомірність делегування повноважень Європейської комісії організації, яка була заснована відповідно до приватного права Бельгії. У цій справі суд заперечив правомірність передання суверенних повноважень суб'єктам поза межами інституцій Європейського Союзу, допустивши лише можливість делегування окремих

чітко визначених виконавчих повноважень з обов'язковим наглядом Європейської комісії за їх виконанням [15].

Конституційний Суд Німеччини тлумачить положення Основного Закону Німеччини про основи організації влади визнаючи, що суверенна влада має реалізовуватись на постійній основі, як правило, публічними службовцями, які перебувають у стосунках довіри та лояльності державі. Одночасно з цим, німецький конституційний суд допустив розумні винятки з цього правила з міркувань оптимізації системи публічного адміністрування, за умови підконтрольності та відповідальності суб'єктів владних повноважень [16].

Законодавство України також закріплює можливість делегування владних повноважень приватним особам, серед яких, органи самоорганізації населення, класифікаційні товариства (визнані організації) у сфері торговельного мореплавства, а також організації професійного самоврядування та саморегулюванні організації (оцінювачів, учасників ринків капіталу, у сфері архітектурної діяльності тощо), яким буде приділена окрема увага.

Так, за ч. 1 ст. 15 Закону України «Про органи самоорганізації населення» сільська, селищна, міська, районна у місті (у разі її створення) рада може додатково наділяти частиною своїх повноважень орган самоорганізації населення (делеговані повноваження органу самоорганізації населення) з одночасною передачею йому додаткових коштів, а також матеріально-технічних та інших ресурсів, необхідних для здійснення цих повноважень, здійснює контроль за їх виконанням. Органи самоорганізації населення є представницькими органами, що створюються жителями, які на законних підставах проживають на території села, селища, міста або їх частин, для вирішення завдань, передбачених законом (абз. 2 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про органи самоорганізації населення») [17].

Наведемо як приклад юридичних осіб приватного права з делегованими владними повноваженнями й класифікаційні товариства (визнані організації) у сфері торговельного мореплавства.

За змістом статей 22, 24, 38 Кодексу торговельного мореплавства України обране судновласником класифікаційне товариство (визнана організація), уповноважена Державною службою морського і внутрішнього водного транспорту та судноплавства України (Адміністрацією судноплавства), може:

- здійснювати класифікацію українських суден;
- установлювати вимоги, яким повинні відповідати судна внутрішнього плавання України, що виходять в море, а також межі районів морського плавання цих суден;
- здійснювати нагляд за виконанням на українських суднах вимог, встановлених законодавством України та міжнародними договорами України у сфері торгового мореплавства;
- видавати судові документи, серед яких, класифікаційне свідоцтво, обмірне свідоцтво, пасажирське свідоцтво, свідоцтво про вантажну марку для суден, що не здійснюють міжнародних рейсів [18].

Висновки і пропозиції. Загальні передумови залучення суб'єктів господарювання приватного сектору економіки й інститутів громадянського суспільства до виконання функцій держави та місцевого самоврядування, які свідчать про їх потенціал позитивно вплинути на якість виконання цих функцій, включають, на-

самперед: 1) спеціальні знання, навички та досвід діяльності суб'єктів господарювання приватного сектору економіки й інститутів громадянського суспільства у відповідній сфері суспільних відносин та пряма залежність долі цих осіб на відповідних товарних ринках від розуміння закономірностей їх функціонування та рівня доброчесності; 2) більша швидкість процесів прийняття рішень та їх гнучкість, що сприяє своєчасному пристосуванню до змін; 3) можливість за рахунок фінансових, матеріально-технічних та кадрових ресурсів цих осіб розвантажити відповідні державні органи та органи місцевого самоврядування; 4) можливість підвищити рівень участі приватних осіб в управлінні публічними справами.

Можливість делегування владних повноважень приватній особі передбачається або виключається на національному рівні кожною державою. Аналіз зарубіжного досвіду показав, що зарубіжним правовим системам відомі випадки виконання владних управлінських функцій приватними особами, які включають: погашення податкового боргу платників податків приватними колекторськими агентствами, адміністрування установами виконання покарань, установлення максимальних норм праці та мінімальних розмірів оплати праці галузевим об'єднанням підприємств, розслідування фактів порушення прав людини тощо. У правовій доктрині цих держав утверджена думка про те, що при оцінці конституційності схем делегування повноважень приватним особам визначальне значення має не саме по собі залучення приватних осіб до виконання владних функцій держави, а належне регулювання питань організації, прав, обов'язків та відповідальності приватних осіб у ході виконання владних управлінських функцій. Законодавство України також закріплює можливість делегування владних повноважень приватним особам, серед яких, органи самоорганізації населення, класифікаційні товариства (визнані організації) у сфері торговельного мореплавства, а також організації професійного самоврядування та саморегулюванні організації (оцінювачів, учасників ринків капіталу, у сфері архітектурної діяльності тощо).

Список використаної літератури

1. Бедний О. І. Відносини з делегування повноважень щодо публічного адміністрування як складник предмета адміністративного права. Актуальні проблеми держави і права. 2021. Вип. 90. С. 26-31. DOI: 10.32837/apdp.v0i90.3203
2. Кочин В. В. Методологія досліджень правового регулювання економічних відносин в умовах приватизації та євроінтеграції. Координата. 2023. URL: <https://coordynata.com.ua/metodologia-doslidzen-pravovogo-reguluvanna-ekonomichnih-vidnosin-v-umovah-privatizacii-ta-evrointegracii>
3. Larkin, P. (2020). The Private Delegation Doctrine. Florida Law Review, 73, 31-94. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.3690501>.
4. Мілієнко О. А. Теоретико-прикладні аспекти застосування адміністративних актів: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя, 2021. 481 с.
5. Freeman, J. (1997). Collaborative Governance in the Administrative State. UCLA Law Review, 45, 1. URL: <https://ssrn.com/abstract=11408>
6. Markell, D., Glicksman, R. (2016). Dynamic Governance in Theory and Application, Part I. Arizona Law Review, 58. 563-631. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.2734304>.
7. Metzger, G. (2003). Privatization as Delegation. Columbia Law Review, 103, 1367-1502. URL: https://scholarship.law.columbia.edu/faculty_scholarship/144.
8. Wiseman, H. (2017). Delegation and dysfunction. Yale Journal on Regulation, 35, 233-291. URL: https://www.law.berkeley.edu/wp-content/uploads/2019/10/Wiseman_DRAFT_

- Delegation-and-Dysfunction.pdf.
9. Гончаренко О. М. Приватне регулювання та саморегулювання господарської діяльності: зіставлення понять. *Економіка та право*. 2022. № 2. С. 13-24. DOI: <https://doi.org/10.15407/econlaw.2022.02.013>
 10. Volokh, A. (2021). The Moral Neutrality of Privatization As Such. In A. Dorfman & A. Harel, (Eds.), *The Cambridge Handbook of Privatization* (pp. 117-132). Cambridge University Press. DOI: <https://doi.org/10.1017/9781108684330>
 11. Guenther, G. (2024). The Internal Revenue Service's Private Tax Debt Collection Program. URL: <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF10339>
 12. Hill, R. (2003). The Constitutional Rights of Private Governments. *New York University Law Review*, 78 144-238. DOI: <http://doi.org/10.2139/ssrn.258629>
 13. Canadian Human Rights Act of 1985, R.S.C., c. H-6. URL: <https://www.canlii.org/en/ca/laws/stat/rsc-1985-c-h-6/latest/rsc-1985-c-h-6.html>
 14. Federal Court of Canada. Judgment of 22 February 2013 in Canadian Union of Public Employees (Airline Division) v. Air Canada, 2013 FC 184 (CanLII). URL: <https://canlii.ca/t/fwfrz>
 15. Court of Justice of the European Union. Judgment of 13 June 1958 in Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, SpA v High Authority of the European Coal and Steel Community (Case 9-56). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:61956CJ0009>
 16. Federal Constitutional Court of Germany. Judgment of 18 January 2012, 2 BvR 133/10. URL: https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Downloads/EN/2012/01/rs20120118_2bvr013310en.pdf?__blob=publicationFile&v=2
 17. Про органи самоорганізації населення: Закон України від 11 липня 2001 року № 2625-III. Дата оновлення: 15 листопада 2024 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2625-14#Text>
 18. Кодекс торговельного мореплавства України: Закон України від 23 травня 1995 року № 176/95-ВР. Дата оновлення: 15 листопада 2024 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/176/95-%D0%B2%D1%80#Text>

References

1. Bednyi, O. I. (2021). Relations arising from delegation of public administration powers as a component of the subject of administrative law. *Current problems of state and law*, 90, 26-31. DOI: 10.32837/apdp.v0i90.3203 [in Ukrainian].
2. Kochyn, V. V. (2023). Methodology of research into the legal regulation of economic relations in the context of privatization and European integration. *Coordinate*. URL: <https://coordynata.com.ua/metodologia-dosliden-pravovogo-reguluvanna-ekonomichnih-vidnosin-v-umovah-privatizacii-ta-evrointegracii> [in Ukrainian]
3. Larkin, P. (2020). The Private Delegation Doctrine. *Florida Law Review*, 73, 31-94. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.3690501>.
4. Milienko, O. A. (2021). Theoretical and practical aspects of the application of administrative acts: Doctor's thesis. *Zaporizhzhia* [in Ukrainian].
5. Freeman, J. (1997). Collaborative Governance in the Administrative State. *UCLA Law Review*, 45, 1. URL: <https://ssrn.com/abstract=11408>
6. Markell, D., Glicksman, R. (2016). Dynamic Governance in Theory and Application, Part I. *Arizona Law Review*, 58, 563-631. DOI: <https://doi.org/10.2139/ssrn.2734304>.
7. Metzger, G. (2003). Privatization as Delegation. *Columbia Law Review*, 103, 1367-1502. URL: https://scholarship.law.columbia.edu/faculty_scholarship/144.
8. Wiseman, H. (2017). Delegation and dysfunction. *Yale Journal on Regulation*, 35, 233-291. URL: https://www.law.berkeley.edu/wp-content/uploads/2019/10/Wiseman_DRAFT_Delegation-and-Dysfunction.pdf.
9. Honcharenko, O. M. (2022). Private regulation and self-regulation of economic activities: comparison of concepts. *Economics and law*, 2, 13-24. DOI: 10.15407/econlaw.2022.02.013
10. Volokh, A. (2021). The Moral Neutrality of Privatization As Such. In A. Dorfman & A. Harel, (Eds.), *The Cambridge Handbook of Privatization* (pp. 117-132). Cambridge University Press. DOI: <https://doi.org/10.1017/9781108684330>
11. Guenther, G. (2024). The Internal Revenue Service's Private Tax Debt Collection Program. URL: <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF10339>

12. Hill, R. (2003). The Constitutional Rights of Private Governments. New York University Law Review, 78 144-238. DOI: <http://doi.org/10.2139/ssrn.258629>
13. Canadian Human Rights Act, R.S.C., c. H-6. (1985). URL: <https://www.canlii.org/en/ca/laws/stat/rsc-1985-c-h-6/latest/rsc-1985-c-h-6.html>
14. Federal Court of Canada. Judgment of 22 February 2013 in Canadian Union of Public Employees (Airline Division) v. Air Canada, 2013 FC 184 (CanLII). URL: <https://canlii.ca/t/fwfrz>
15. Court of Justice of the European Union. Judgment of 13 June 1958 in Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, SpA v High Authority of the European Coal and Steel Community (Case 9-56). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex:61956CJ0009>
16. Federal Constitutional Court of Germany. Judgment of 18 January 2012, 2 BvR 133/10. URL: https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Downloads/EN/2012/01/rs20120118_2bvr013310en.pdf?__blob=publicationFile&v=2
17. Law of Ukraine on bodies of self-organization of people: Law of Ukraine no. 2625-III (July 11, 2001). Status as of November, 15 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2625-14#Text> [in Ukrainian]
18. Merchant Shipping Code of Ukraine: Law of Ukraine no. 176/95-BP (of May 23, 1995). Status as of November, 15, 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/176/95-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian]

Стаття надійшла 07.03.2025 р.

M. V. Shevchenko, Doctor of Philosophy in Law
University of Customs and Finance
the Department of Public and Private Law
2/4 Volodymyra Vernadskoho St, Dnipro, 49000, Ukraine
e-mail: mykhailo.v.shevchenko@outlook.com
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-6708-016X>

DELEGATION OF POWER TO PRIVATE ACTORS: THEORETICAL PREREQUISITES AND PRACTICAL EXPERIENCE

Summary

General prerequisites for involving private actors in the performance of governmental functions, arising from their potential to make a positive impact on quality of performance of these functions, include: (1) particular knowledge, skills and experience of private actors in the relevant sphere of public relations and the dependence of their standing in these spheres on understanding the patterns of respective public relations and the level of their integrity; (2) greater speed of decision-making and its flexibility, which contributes to timely adaptation to changes; (3) ability to relieve the relevant state and local self-government authorities with reliance on financial, material and personnel resources of private actors.

The possibility of delegating powers to private actors is provided for or excluded at the national level by each state. Cases of performance of public power by private actors in certain common law and civil law countries include: repayment of tax debt by private collection agencies, administering penitentiary institutions, establishment of maximum labor norms and minimum wages by industry associations, etc. The legal doctrine of these states affirms the view that when assessing the constitutionality of schemes for delegating powers to private actors, the decisive factor is not the involvement of private actors as such in the performance of governmental functions, but the proper governing of issues of organization, rights, duties and responsibilities of private actors in that capacity. Ukrainian legislation as well lays a foundation for delegating powers to private actors, such as public self-organization bodies, classification

